

Predikan 11 sönd. ef. Trefaldighet: Tro och liv.

KYRKAN I ENEBYBERG

Av Christina Molin

Text: Matteusevangeliet 23:1-12

Förmodligen finns det många av oss som har någon gång i livet kortare eller längre perioder varit *vårdare* av något slag. Om vi bortser från den tidsbegränsade vården av våra små barn så är det många som vårdat sjuka eller äldre. Jag har funderat över det här i sommar då jag gått in och provat på vårdarbete som vårdbiträde under några veckor.

För en del år sedan läste jag om en pastor i Ryssland som helt enkelt gjort det till en del av sitt livskall att ta hand om de som bäst behövde honom som en vårdare. Ge det mest nödvändiga av dagligt stöd. Han hade tagit Jesus-orden på allvar. *Den som är störst bland er skall vara de andras tjänare.*

En annan bild av tjänande är ju den tydliga scenen där Jesus själv *böjer sig ner* och tvättar sina lärjungars fötter! Det är en nästan övertydlig bild av *tjänande*. (Joh. 13:5f)

Dvs. de ska räknas som viktiga som tar hand om andra i deras mest basala behov.

Eller när Johannes Döparen påstår när han tillfrågas om vem Jesus är att han Johannes är inte värdig att *knyta upp remmen på Jesu sandaler!* /Joh.1:27/ Här talar vi om ödmjukhet!

Vårdarbete är ett av de mest utsatta arbeten vi har. Låg status heter det. Men med arbetsuppgifter som är livsnödvändiga. Eftersom vi har den synen att varje människas liv är okränkbart. Och därför ska vi ge alla en god vård så länge vi lever. När vi tar hand om det lilla barnet så växer och utvecklas det och lär sig med glädje att kunna göra själv....

2.

När vi vårdar den svårt sjuke och döende går det bara åt ett håll. Och en medmänniskas omvårdnad blir till sist det enda nödvändiga.

Tro och liv hör samman. Omsorgen om skapelsen som vi är satta att ta hand om. Empatin inför de människor som är i mest behov av oss andra. Vi som ännu har kraft att ta hand om. Uppgifter som inte alltid bara är utvecklande eller roliga. Arbetssuppgifter som inte ger hög status eller glada tillrop.

Texterna den här söndagen är skarpa och inte särskilt lugnande att lyssna till. Det är poängen med att vi följer en särskild ordning för söndagarna under Kyrkoåret. Vi får inte bara stanna inför våra favorittexter: de som ger oss tillfredsställelse, gör oss lugna och uppmuntrar oss.

Nej, vi behöver också få lyssna till de texter som uppmanar oss till handling, öppnade ögon och omvändelse. Vi är människor. Alltså har vi ett uppdrag. De enda varelsen i skapelsen som har förmågan att ta tag i det som behöver åtgärdas.

Gud har inga händer – händerna har vi!

Sjöng vi i en sång på 70-talet.

Det gäller för alla tider. Oavsett vilken tid vi lever i.

Vi får intrycket att de första kristna ansågs ödmjuka och vänliga av sin omgivning. När förföljelserna kom under kejsar Nero stod många stolta kvar ända in i döden. Men många avföll som det hette och räddade sitt skinn.

Och trots de svåra förföljelserna växte den kristna lärans bekännare i antal och detta även om det inte gav några fördelar. Kristus drog människor till sig.

3.

Det var något i evangeliet som öppnade ett fönster och gav hopp inte minst för alla dem som levde som ”underdogs” i sin omgivning.

Vibeke Olsson är baptistpastor och författare. Hennes böcker om vår tideräknings början har gett mig fördjupade insikter i hur de första generationernas kristna kunde uppleva undervisningen om Guds kärlek.

Hon förklarar varför det ofta var just de människor som levde längst ner på samhällsstegen som drogs till budskapet.

Alla har ett värde i Guds ögon. Ingen är önskad eller bortglömd.

Det var självklart underbara ord för den som inte tyckte sig ha något människovärde.

Det verkar som om Jesaja och Jakob har ett släktskap på något sätt! Deras utfall mot dem som bara pratar men inte uppvisar någon handling ska ta sitt förnuft till fånga. Mycket prat men lite verkstad. Ingenting att ta efter. Menar de båda.

Människan – skapad till Guds avbild. Det innebär att endast vi är Guds medskapare – både i förhållande till vår planet och till våra medmänniskor. Gud har inga andra att ta till!

Kristen tro kan aldrig ha något med människoförakt eller att göra skillnader mellan folk och folk att göra. Oavsett vad somliga grupperingar vill påstå så finns ingen koppling mellan utnyttjande av miljö och människor och att vilja gå Guds – Skaparens ärenden. Människoförakt kan aldrig tvättas rent och bli något annat. Det måste alltid vara tydligt.

4.

Jakob skriver om den fullkomliga lagen – frihetens lag. Det måste vi kunna tyda som att det finns en entydig och klar gräns mellan vad som är rättfärdigt och vad som är orättfärdigt. Det går inte att slira på vad som är vad. Vi har som *livsuppgift* att hitta vägar till försoning med varandra och med Guds värld. Inget annat är viktigare. Där ligger vår kallelse.

Vi ber med ord från Psaltaren 143:

*Jag sträcker mina händer mot dig,
öppnar mig som törstig jord.
Herre, skynda att svara mig, jag orkar inte mer.
Dölj inte ditt ansikte för mig,
då blir jag lik dem som lagts i graven.
Låt mig var morgon möta din trofasthet,
ty jag förtröstar på dig.
Visa mig den väg jag skall gå, jag sätter mitt hopp till dig.
Herre, rädda mig från mina fiender, jag flyr till dig.
Lär mig att göra din vilja, ty du är min Gud.
Må din goda ande leda mig på jämn mark.*

/Psaltaren 143:6-10.

CM/ 17 08 27